

Arrest

nr. 62 018 van 23 mei 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Wit-Russische nationaliteit te zijn, op 18 maart 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 16 februari 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 april 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 mei 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat J. DE WINTER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FORIO, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker dient op 29 maart 2005 een asielaanvraag in. Op 23 september 2005 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling. Op 2 oktober 2006 neemt de Vaste Beroepscommissie de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus. Verzoeker dient een cassatieberoep in bij de Raad van State tegen deze beslissing die op 25 februari 2009 bij arrest nr. 190.803 het beroep verwerpt.

Op 13 november 2006 wordt aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten gegeven.

Op 16 april 2007 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van het toenmalig geldende artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort Vreemdelingenwet). Op 4 februari 2008 neemt de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard.

Op 6 mei 2008 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 6 augustus 2008 neemt de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard.

Op 15 oktober 2008 wordt een bevel om het grondgebied te verlaten genomen.

Op 28 november 2008 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 17 november 2009 neemt de burgemeester van de stad Lokeren de beslissing tot niet in overwegingneming.

Op 2 april 2009 dient verzoeker een tweede asielaanvraag in.

Op 25 augustus 2009 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 24 augustus 2009 dient verzoeker een nieuwe aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 14 december 2009 actualiseert verzoeker zijn aanvraag.

Op 31 januari 2011 wordt verzoeker door de correctionele rechtbank te Gent veroordeeld tot 1 jaar gevangenisstraf.

Op 19 januari 2010 corrigeert verzoeker de bladzijde twee van zijn aanvraag van 14 december 2009.

Op 16 februari 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvragen om machtiging tot verblijf die op datum van 25.08.2009 en 14.12.2009 werden ingediend in de stad Lokeren en aangevuld werden op 19.01.2010 door :

*S., V.(...)
geboren (...)
nationaliteit: Bielorussia (Rep.)*

momenteel verblijvende te: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

De aanvraag ging niet vergezeld van een geldige kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006.

Het door betrokkene voorgelegde paspoort met nummer KB0529600 kan door onze diensten niet aanvaard worden. Uit onderzoek van het paspoort door de politie is namelijk gebleken dat deze kaart vervalst is of dat het een vals identiteitsdocument betreft. Deze informatie werd toegevoegd aan het administratief dossier. Men kan om deze reden vaststellen dat niet het minste geloof gehecht kan worden aan de authenticiteit van het voorgelegde document.

Verzoeker poogt bovendien zijn identiteit te bewijzen aan de hand van een geboorteakte, een rijbewijs en een militair attest.

Het door betrokkene voorgelegde stuk, met name zijn geboorteakte met nummer 0930599, kan niet door onze diensten worden aanvaard als zijnde een identiteitsdocument. "Alhoewel een geboorteakte bepaalde gegevens kan verschaffen zoals een identiteitskaart, toont een geboorteakte niet aan dat de drager van het document de persoon is die omschreven wordt in het document en heeft het niet dezelfde bewijswaarde" (RVV nr. 11.335 van 19.05.08).

Het rijbewijs (nummer 094251) en het militair attest (nummer 3571224) kunnen door onze diensten evenmin aanvaard worden, gezien de omzendbrief van 21.06.2007 (punt II C 1-b) stelt dat het een internationaal erkend paspoort of een gelijkwaardige reistitel, of een identiteitskaart moet zijn.

De documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde is derhalve voor deze aanvraag niet vervuld. Gelet op de aanvragen om machtiging tot verblijf, dd° 25.08.2009 en 14.12.2009 door betrokkene ingediend overeenkomstig artikel 9bis van de wet van 15 december 1980. Gezien de aanvraag van 25.08.2009 tijdens de asielaanvraag van betrokkene in behandeling was en gezien de aanvraag van 14.12.2009 binnen een termijn van zes maanden valt, volgend op de afloop dd 26.08.2009 van zijn asielprocedure werd voor onderhavige beslissing gebruik gemaakt van de taal die voor deze asielprocedure gekozen werd, te weten het Nederlands (Toepassing van artikel 51 / 4 § 3 van de wet van 15 december 1980)."

Op 28 februari 2011 wordt ten aanzien van verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten, met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde genomen.

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de zorgvuldigheidsplicht.

Verzoeker wijst erop dat verweerder de feiten waarop hij zich stoelt op een zorgvuldige wijze dient te verzamelen, dat deze feiten volledig moeten zijn en juist beoordeeld moeten worden. Ook de argumenten waarop verweerder zich baseert, moeten juist en volledig zijn, zo niet schendt verweerder het zorgvuldigheidsprincipe. Een rechtsonderhorige moet zich kunnen steunen op het vertrouwen dat geschapen wordt door dezelfde overheid. Verzoeker zet zijn middel verder als volgt uiteen:

"Men stelt dat verzoeker niet in het bezit is van de nodige documenten. Het is correct dat verzoeker asiel heeft aangevraagd in 2005 en sindsdien in België verblijft.

Verzoeker heeft daar zijn documenten aangewend.

Het verzoek van verzoeker om in België te blijven is diverse malen gesteld, met overlegging van een geldig paspoort. Daar heeft men wel degelijk aangenomen dat verzoeker zijn identiteit heeft proberen aantonen, doch dat de politie zou gesteld hebben dat zijn paspoort vervalst zou zijn. Daar begaat verwerende partij een onzorgvuldigheid door deze bewering niet te verifiëren over te liggen aan verzoeker. Verzoeker heeft er totaal het raden naar waarom zijn paspoort, waarvan de gegevens perfect overeenkomen met zijn identiteitskaart, met zijn rijbewijs, met zijn diploma, met zijn militaire pas, met zijn propiska en met zijn geboorteakte niet als rechtgeeldig bewijs van zijn identiteit zou zijn.

Door aan verzoeker niet te stellen waarom men acht dat zijn paspoort zou vervalst zijn, geeft men aan verzoeker geen verweermiddel tegen de onontvankelijkheidsbeslissing."

2.2 Het wordt niet betwist dat verzoeker op 24 augustus 2009 een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet indiende en deze aanvraag op 14 december 2009 actualiseerde. Tevens wordt niet betwist dat verzoeker op 19 januari 2010 een aanpassing van de tweede bladzijde van zijn aanvraag heeft ingediend. Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op: de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop het beroep niet toelaatbaar wordt verklaard;

de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoonst."

De bedoeling van de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet is een duidelijk kader te scheppen voor de aanvraag tot het verkrijgen van een machtiging tot verblijf, die in buitengewone omstandigheden wordt ingediend door een vreemdeling bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Zo wordt duidelijk bepaald dat een identiteitsdocument, zijnde een paspoort of daarmee gelijkgestelde reistitel, onontbeerlijk is: de machtiging tot verblijf kan niet anders dan onontvankelijk worden verklaard indien iemands identiteit onzeker is. Er dient vermeden te worden dat verblijfsvergunningen dienen om de (gewilde) onduidelijkheid over de identiteit te gaan regulariseren. Hiervan dienen twee situaties onderscheiden te worden, waarin de overlegging van een identiteitsdocument niet noodzakelijk is:

- de situatie van de asielzoeker wiens asielaanvraag nog niet definitief werd afgewezen of wiens cassatieberoep bij de Raad van State hangende is overeenkomstig (nieuw) artikel 20 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State;
- de situatie van een vreemdeling die aantoonst dat het onmogelijk is om het vereiste document in België te verwerven (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl.St. Kamer* 2005-2006, nr. 2478/001, p. 33).

Uit de samenlezing van de voornoemde bepalingen volgt dat de verblijfsmachtiging enkel in het Rijk kan worden aangevraagd indien voldaan is aan de beide navolgende cumulatieve ontvankelijkheidsvoorwaarden:

- 1° er zijn buitengewone omstandigheden aanwezig om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen;
- 2° de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument of toont aan dat hij zich bevindt in één van de gevallen waarin deze voorwaarde niet van toepassing is.

De bewijslast voor het voldaan zijn aan de vereiste te beschikken over een verblijfsdocument dan wel van het feit dat hij zich in één van de gevallen bevindt waar deze voorwaarde geen toepassing vindt, rust op de aanvrager.

Zoals uit de bestreden beslissing blijkt, is de aanvraag om machtiging tot verblijf als niet-ontvankelijk afgewezen omdat de aanvraag niet vergezeld ging van een identiteitsstuk hetzij van de motivering die toelaat verzoeker vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9bis, § 1 van de Vreemdelingenwet. Dit is het determinerend motief.

Verzoeker meent dat verweerder onzorgvuldig te werk is gegaan nu hij vaststelde dat verzoeker zijn identiteit heeft proberen aan te tonen en de politie zou gesteld hebben dat dit paspoort vervalst zou zijn doch deze bewering niet ter verifiëring voorlegde aan verzoeker.

In zoverre verzoeker de schending aanvoert van de hoorplicht, als de plicht in hoofde van de overheid om zich volledig in te lichten in het raam van de zorgvuldigheidsplicht, dient erop te worden gewezen dat de hoorplicht als beginsel van behoorlijk bestuur inhoudt dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen (RvS 23 mei 2001, nr. 95.805; RvS 22 oktober 2001, nr. 100.007; RvS 18 mei 2006, nr. 158.985; RvS 15 februari 2007, nr. 167.887). Bestuurshandelingen die een weigering inhouden om een door de verzoekende partij gevraagd voordeel te verlenen, zijn niet onderworpen aan tegenspraak daar deze niet zijn gesteund op een tekortkoming van de betrokkene (Cf. RvS 15 februari 2007, nr. 167.887; cf. ook I. OPDEBEEK, "De hoorplicht" in *Beginnelsen van behoorlijk bestuur in Administratieve rechtsbibliotheek*, Brugge, die Keure, 206, 247). *In casu* vraagt verzoeker dat hem een voordeel wordt toegekend, met name de regularisatie van zijn verblijfssituatie. Te dezen kan verzoeker niet op een dienstige wijze de hoorplicht als algemeen rechtsbeginsel aanvoeren. Hoe dan ook kan verzoeker niet dienstig aanvoeren dat de verwerende partij zich schuldig maakte aan onzorgvuldig onderzoek of dat hij niet de kans kreeg zijn situatie toe te lichten en bewijzen aan te brengen die zijn aanvraag staven. Uit het administratief dossier blijkt immers dat verzoeker bij zijn aanvraag alle documenten heeft kunnen indienen die hij noodzakelijk achtte en tot twee maal toe zijn aanvraag heeft kunnen aanvullen. De zorgvuldigheidsplicht houdt niet in dat verweerder de beoordeling van deze stukken, vooraleer een

beslissing te nemen, zou moeten toetsen. Indien verzoeker het niet eens is met de beoordeling van de stukken door verwerende partij heeft hij de mogelijkheid een beroep in te dienen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat verzoeker *in casu* heeft gedaan.

Verzoeker kan evenmin worden gevolgd waar hij meent dat hij zich niet kan verweren op de bestreden beslissing nu verweerder niet heeft aangegeven waarom men acht dat zijn paspoort zou vervalst zijn, terwijl de gegevens wel met alle andere documenten, zoals zijn geboorteakte, militaire pas,... overeenkomen.

De bestreden beslissing motiveert dienaangaande het volgende:

“Het door betrokkene voorgelegde paspoort met nummer KB0529600 kan door onze diensten niet aanvaard worden. Uit onderzoek van het paspoort door de politie is namelijk gebleken dat deze kaart vervalst is of dat het een vals identiteitsdocument betreft. Deze informatie werd toegevoegd aan het administratief dossier. Men kan om deze reden vaststellen dat niet het minste geloof gehecht kan worden aan de authenticiteit van het voorgelegde document.”

Verweerder motiveert aldus duidelijk waarom verzoekers paspoort niet wordt aanvaard als zijnde een identiteitsbewijs, met name omdat uit onderzoek door de politie is gebleken dat het vervalst werd. Verweerder verwijst in zijn beslissing tevens naar het administratief dossier dat de nodige informatie zou bevatten. De Raad stelt vast dat het administratief dossier een stuk bevat waarin wordt vastgesteld dat uit een controle van de MRZ-code blijkt dat het paspoort waarschijnlijk vals is en dat er op 15 februari 2011 contact wordt opgenomen met de politie teneinde na te gaan of dit effectief vals is. Op 16 februari 2011 wordt door de Centrale Dienst voor de Bestrijding van Valsheden van de Federale Politie bevestigd dat de MRZ-code foutief is. De Raad benadrukt dat de plicht tot uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “verder” te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden. Verzoeker was via de bestreden beslissing op de hoogte dat er bijkomende informatie in het administratief dossier terug te vinden was en kan te allen tijde inzage vragen van zijn administratief dossier. Verzoeker kan uit de bestreden beslissing aldus afleiden waarom zijn paspoort niet wordt aanvaard als identiteitsdocument, met name daar het een vals stuk betreft. Indien verzoeker ook wou weten waarom dit als vals werd bestempeld, was verzoeker op de hoogte dat hij deze informatie kon terugvinden in het administratief dossier. Verzoeker kon zich wel degelijk verweren op de opgegeven motieven. Verzoeker toont met zijn betoog niet aan dat verweerder zijn beslissing zou hebben genomen op basis van een verkeerde of onvolledige feitenvinding.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

Waar verzoeker tevens de schending aanvoert van het vertrouwensbeginsel heeft hij nagelaten uiteen te zetten op welke wijze het vertrouwensbeginsel wordt geschonden door de bestreden beslissing waardoor dit onderdeel van het middel onontvankelijk is.

Het eerste middel is ongegrond.

2.3 In een tweede middel voert verzoeker de schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet aan.

Verzoeker citeert artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en betoogt hierna het volgende:

“1. vooreerst stelt de wet als voorwaarde van onontvankelijkheid ‘een identiteitsdocument’ zonder dat dit wordt gespecificeerd. Dus zelfs als zou aangenomen worden dat het paspoort vervalst is, dan nog zitten tal van andere identiteitsdocumenten in het dossier om als identiteitsdocument te worden aanzien conform artikel 9bis wet van 15 december 1980.

Het is correct dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in diverse arresten gesteld heeft dat niet dezelfde bewijswaarde kan gehecht worden aan een geboorteakte en of en rijbewijs, doch hier in casu zijn alle documenten gelijkkluidend;

2. bovendien stelt de wet dat de voorwaarde van een identiteitsdocument niet noodzakelijk is voor personen die nog niet definitief zijn afgewezen in hun asielaanvraag of die tegen deze beslissing nog een procedure opende hebben bij de Raad van State.

De bestreden beslissing van 16 februari 2011 stelt zelf dat de regularisatieaanvragen aanhangig gemaakt zijn tijdens de asielaanvraag. Bovendien stelt ook de beslissing van 26 augustus 2009 van het

commissariaat generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat het beroep bij de Raad van State nog steeds hangende is.

Verzoeker noch zijn raadsman hebben enig weet dat deze procedure zou zijn afgesloten.

Derhalve kan men stellen dat op het moment van de diverse aanvragen (toch op het ogenblik waarop een ontvankelijkheid moet worden vastgesteld) verzoeker verkeerde in de voorwaarde van artikel 9bis §1 tweede lid. Zodanig dat niet kon beslist worden tot onontvankelijkheid."

2.4 De Raad herhaalt dat in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet duidelijk wordt bepaald dat een identiteitsdocument, zijnde een paspoort of daarmee gelijkgestelde reistitel, onontbeerlijk is: de machtiging tot verblijf kan niet anders dan onontvankelijk worden verklaard indien iemands identiteit onzeker is. Er dient vermeden te worden dat verblijfsvergunningen dienen om de (gewilde) onduidelijkheid over de identiteit te gaan regulariseren. Hierop bestaan twee uitzonderingen. Ten eerste de situatie van een vreemdeling die aantoonbaar dat het onmogelijk is om het vereiste document in België te verwerven (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl.St. Kamer* 2005-2006, nr. 2478/001, p. 33). In een dergelijke situatie kunnen ook andere documenten dan een paspoort of daarmee gelijkgestelde reistitel aanvaard worden.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij zijn aanvraag expliciet opgaf dat hij ten bewijze van zijn identiteit zijn paspoort neerlegde. Verzoeker gaf dan ook niet aan dat hij zich in een situatie bevindt waarin het onmogelijk is om het vereiste document in België te verwerven. Verweerder is nu het paspoort niet werd aanvaard evenwel nagegaan of andere documenten, met name de door verzoeker bijgebrachte geboorteakte, rijbewijs en een militaire attest konden worden aanvaard als identiteitsdocument.

De bestreden beslissing motiveerde dienaangaande

"Verzoeker poogt bovendien zijn identiteit te bewijzen aan de hand van een geboorteakte, een rijbewijs en een militair attest.

Het door betrokkene voorgelegde stuk, met name zijn geboorteakte met nummer 0930599, kan niet door onze diensten worden aanvaard als zijnde een identiteitsdocument. "Alhoewel een geboorteakte bepaalde gegevens kan verschaffen zoals een identiteitskaart, toont een geboorteakte niet aan dat de drager van het document de persoon is die omschreven wordt in het document en heeft het niet dezelfde bewijswaarde" (RVV nr. 11.335 van 19.05.08).

Het rijbewijs (nummer 094251) en het militair attest (nummer 3571224) kunnen door onze diensten evenmin aanvaard worden, gezien de omzendbrief van 21.06.2007 (punt II C 1-b) stelt dat het een internationaal erkend paspoort of een gelijkwaardige reistitel, of een identiteitskaart moet zijn."

Verzoeker betoogt dat *in casu* zijn geboorteakte, rijbewijs en militair attest alsnog als identiteitsbewijs moeten worden aanvaard nu artikel 9bis van de Vreemdelingenwet het woord 'identiteitsdocument' niet specificeert en al deze documenten gelijkkluidend zijn. De Raad stelt evenwel vast dat verweerder met deze argumenten de motieven van de bestreden beslissing niet weerlegt. Nergens uit de bestreden beslissing blijkt dat verweerder van oordeel zou zijn dat de identiteitsgegevens op de verschillende documenten niet gelijkkluidend zouden zijn. Verweerder oordeelde evenwel dat deze documenten niet aantonen dat de drager van het document, de persoon is die omschreven wordt, zodat niet dezelfde bewijswaarde kan worden toegekend aan deze documenten. Uit het administratief dossier blijkt dat bijvoorbeeld geen van deze documenten een foto bevat, zodat gelet op de vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, waar verweerder in de bestreden beslissing naar verwees, hij redelijkerwijze motiveerde dat niet wordt aangetoond dat de drager van het document de persoon is die omschreven wordt. Verweerder motiveerde tevens dat deze documenten onvoldoende zijn nu het geen internationaal erkend paspoort of een gelijkwaardige reistitel of een identiteitskaart betreft, wat terecht is nu verzoeker niet aantoonde dat hij in de onmogelijkheid verkeerde een dergelijk document in België te verwerven. Verzoeker toont dan ook niet aan dat verweerder op kennelijk onredelijke wijze deze documenten niet heeft aanvaard als zijnde een identiteitsdocument in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

De tweede uitzondering betreft de situatie van de asielzoeker wiens asielaanvraag nog niet definitief werd afgewezen of wiens cassatieberoep bij de Raad van State hangende is overeenkomstig (nieuw) artikel 20 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State. Verzoeker meent dat hij zich, althans op het ogenblik waarop de ontvankelijkheid moet worden vastgesteld, in een dergelijke situatie bevond.

De Raad wijst er vooreerst op dat verweerder de ontvankelijkheid van de aanvraag pas dient na te gaan op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing. De Raad dient zich aldus voor de beoordeling van de beslissing aangaande de ontvankelijkheid te stellen op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, *in casu* 16 februari 2011. Verzoeker betwist niet dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 26 augustus 2009 een beslissing nam tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit het administratief dossier blijkt niet dat er nog een toelaatbaar cassatieberoep werd ingediend bij de Raad van State. Verzoeker lijkt aan te geven dat dit wel het geval zou zijn en verwijst hiervoor naar de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 augustus 2009. Verweerder wijst er evenwel terecht op dat de beslissing enkel de mogelijkheden van een beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen uiteenzet, doch geenszins bewijst dat er een beroep werd ingediend en dit evenmin blijkt uit de stukken in het administratief dossier. Ten overvloede wijst de Raad erop dat indien verzoeker de mening is toegedaan dat hij zich in één van de uitzonderingssituaties bevindt hij dit zelf dient aan te brengen bij zijn aanvraag. Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat hij zich in een uitzonderingssituatie bevond waarbij hij volgens artikel 9bis van de Vreemdelingenwet geen paspoort of gelijkgestelde reistitel diende voor te leggen.

Een schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet wordt dan ook niet aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond.

2.5 In een derde middel voert verzoeker een gebrek aan motivering aan, meer bepaald de schending van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker zet zijn middel als volgt uiteen:

"In artikel 62 van de wet van 15.12.1980 staat dat de beslissing met redenen moeten worden omkleed. De Wet inzake de Uitdrukkelijke Motivering van Bestuurshandelingen schrijft voor dat de juridische en feitelijke motivering waarop men een beslissing steunt "afdoende" dient te zijn. Hieronder dient te worden verstaan dat de aangegeven reden in evenredigheid dient te staan met de genomen beslissing. 2.1 Uit de argumentatie betreffende het eerste middel blijkt duidelijk dat de beslissing tot het niet in evenredigheid staat met de redenen. De beslissing is als dusdanig niet afdoende gemotiveerd."

2.6 In tegenstelling tot wat verzoeker betoogt, is uit de bespreking van de eerste twee middelen gebleken dat verzoeker de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen, kent en dat deze motieven op eenvoudige wijze in die beslissing gelezen kunnen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Er wordt immers, met verwijzing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet duidelijk gemotiveerd dat verzoekers aanvraag onontvankelijk is, nu de documenten die hij neerlegt ten bewijze van zijn identiteit niet kunnen worden aanvaard, waarbij verweerder telkens motiveert waarom deze niet kunnen worden aanvaard en nu verzoeker ook geen geldige motivering heeft gegeven die hem toelaat hem vrij te stellen van deze voorwaarde.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Hetzelfde geldt voor artikel 62 van de Vreemdelingenwet. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt dan ook niet aangetoond.

Het derde middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig mei tweeduizend en elf door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN